

ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ...

Μαίρη Κρεούζη

7^ο Γενικό Λύκειο Αχαρνών

2102443656

Η τεχνολογία έχει εισχωρήσει σε μεγάλο βαθμό στις ζωές μας. Είναι πλέον ένα από τα κομμάτια του «κατακερματισμένου ανθρώπου» και όλα κινούνται γύρω της. Όσο για τη νέα γενιά, το διαδίκτυο και η ζωή τους είναι αλληλένδετα, ενώ η φίλια βάζει τα θεμέλιά της γύρω από το facebook...

Μέσα από το facebook αρχίζει και η φίλια των δύο ηρωίδων μας....

Απ' τη μία μεριά είναι η Μαίρη. Μια δεκαπεντάχρονη καστανόξανθη κοπέλα, με εκφραστικά μάτια, μαθήτρια Γ' Γυμνασίου που ζει στο νομό Αττικής σε μια περιοχή που ονομάζεται Μενίδι. Ένα απλό αλλά δυναμικό κορίτσι με πολλά όνειρα και φιλοδοξίες, γεμάτη ζωντάνια, στο άνθος της ηλικίας της, περνάει το μεσημέρι στο δωμάτιό της με τον υπολογιστή σερφάροντας στο προφίλ της στο facebook με το ψευδώνυμο «Μαίρη μερ». Η έφηβη κοπέλα σπαταλάει το χρόνο της σ' αυτόν τον ανιαρό ιστότοπο, αναζητώντας κυρίως άτομα που να ταυτίζονται με το δικό της χαρακτήρα και εσωτερικό κόσμο.

Απ' την άλλη είναι η Κωνσταντίνα. Μια δεκατετράχρονη ξανθή κοπέλα, με όμορφα γαλάζια μάτια, μαθήτρια της Β' Γυμνασίου που ζει στο Νομό Πιερίας, σε μια αρμονική και αθόρυβη κωμόπολη που ονομάζεται Λεπτοκαρυά. Ένα κορίτσι χωρίς αδέρφια, αρκετά ευαίσθητο αλλά γεμάτο ζωή, βρίσκει ηρεμία στο δωμάτιό της ασχολούμενη με τον υπολογιστή της. Αναζητά κι εκείνη νέες γνωριμίες στη δική της σελίδα με το ψευδώνυμο «Kwnna Paok».

Δύο διαφορετικές κοπέλες με διαφορετικά «θέλω» ανταμώνουν, δυστυχώς –θα' λεγα- σε έναν εικονικό και εξωπραγματικό κόσμο. Ένα κοινό τους στοιχείο είναι ότι επιζητούν έναν άνθρωπο που θα τις νιώθει, που θα της στηρίζει, κάποιον που θα τους εκπληρώσει τις επιθυμίες τους, με σκοπό να τους αλλάξει αυτή την καθημερινή βαρετή και άχαρη ρουτίνα. Η Κωνσταντίνα ψάχνει έναν άνθρωπο με ενέργεια και ζωντάνια την οποία έχει η Μαίρη και η πόλη της, ενώ η Μαίρη αναζητά τη γαλήνη που ζωγραφίζεται στο πρόσωπο της Κωνσταντίνας και στο ήρεμο χωριό της. Όμως οι δύο «ομορφούλες» αγνοούν κάτι... Αγνοούν και οι δύο ότι ψάχνουν σε «λάθος μέρος»!

Ενθουσιασμένες λοιπόν για τη νέα και συγχρόνως τυχαία γνωριμία τους, αρχίζουν να ανταλλάζουν την καθημερινότητα τους, ακόμα και για ό,τι αγαπάνε. Ανακαλύπτουν λοιπόν κοινά σημεία ως προς τον χαρακτήρα τους, αλλά και σημαντικές διαφορές στον τρόπο ζωής τους. Με τον καιρό λοιπόν διαπιστώνουν πως υπάρχει κάτι κοινό στα «θέλω» τους: ψάχνουν και οι δύο την εμπιστοσύνη, την ειλικρίνεια και την κατανόηση σ' έναν άνθρωπο ξεχωριστό. Η απόσταση και η μέχρι τώρα εικονική γνωριμία τους δεν στέκεται εμπόδιο στο να ανακαλύψουν τα δύο κορίτσια την μεταξύ τους φίλια. Κάθε μέρα είχαν στενή επαφή όχι μόνο μέσω διαδικτύου, αλλά και τηλεφώνου. Ανέλυαν τα προβλήματά τους, γελούσαν, έκλαιγαν μαζί. Η μία ήταν για την άλλη. Είχαν ταιριάζει ψυχικά κι αυτό τους έδινε δύναμη, γιατί η μια

ένιωθε στήριγμα την άλλη. Είχαν δεθεί πάρα πολύ, όπως καταλαβαίνετε, ωστόσο από κει και πέρα αρχίζουν οι δυσκολίες των δύο κοριτσιών. Το εμπόδιο της απόστασης πλήγωνε τις καρδούλες τους. Έκαναν πολλά όνειρα μαζί για το μέλλον. Ένα κοινό τους όνειρο ήταν να βρεθούν. Βλέπετε η απόσταση Αττική-Μακεδονία ήταν το σημαντικό εμπόδιο στη φιλία τους. Η Μαίρη, κάθε μέρα που περνούσε, προσπαθούσε να κάνει τα πάντα για να δει τη φίλη της. Όπως κι έγινε ύστερα από λίγους μήνες! Οι γονείς της, της πραγματοποίησαν αυτή την επιθυμία, πηγαίνοντάς την μία όμορφη ημέρα του καλοκαιριού στην Κωνσταντίνα.

Η μέρα έφτασε! Η Κωνσταντίνα περίμενε την Μαίρη στην πλατεία του χωριού. Οι δύο φίλες τρελάθηκαν! Ήταν η πρώτη τους συνάντηση.... άγχος, χαρά, συγκίνηση πλημμύριζαν τις καρδιές τους. Αντάλλαξαν δώρα, αγκαλιές και φιλιά! Η Κωνσταντίνα ξενάγησε την αγαπημένη φίλη της στο χωριό της, γνωρίζοντας έτσι η Μαίρη έναν άλλο ιδιαίτερο ρυθμό ζωής και νέες παρέες που την έκαναν να μη θέλει να φύγει ποτέ από αυτό το ήρεμο μέρος! Η ημέρα τελείωσε... ήρθε η ώρα της αποχώρησης. Η Μαίρη έπρεπε να γυρίζει πίσω... στη βαρετή Αθήνα μακριά από την αγαπημένη φίλη της και πάλι. Με μεγάλη συγκίνηση και αγάπη αποχαιρέτισθηκαν.

Ο καιρός περνούσε, μα καμία δεν ξεχνούσε την άλλη, ώσπου δεν άργησε η μέρα της επόμενης συνάντησης. Η Κωνσταντίνα θα κατέφθανε στην Αθήνα λόγω της εκπαιδευτικής εκδρομής του σχολείου της. Οι δύο «διδυμούλες», όπως αποκαλούσε η μία την άλλη, ξαναβρέθηκαν! Ήταν η δεύτερη καλύτερη μέρα της ζωής τους! Πριν τον αποχαιρετισμό, η Μαίρη δίνει ένα γράμμα στη φίλη της, λέγοντας της ό,τι νιώθει η καρδούλα της. Ο χειμώνας πέρασε πολύ δύσκολα, η μία μακριά από την άλλη. Η σχέση τους ήταν πλέον αδελφική. Η μία χρειαζόταν την άλλη και η δυσκολία που αντιμετώπιζαν με την απόσταση τις ταλαιπωρούσε. Ενώ η απόσταση τούς έκοβε τα φτερά, εκείνες συνέχιζαν να πετάνε και δεν άφηναν τίποτα και κανέναν να τις χωρίσει. Η ζωή τους προχωρούσε σύμφωνα με τη φιλία τους, την οποία είχαν πάνω από όλα. Ο Θεός έβλεπε τα δύο όμορφα κορίτσια πόσο αγαπημένα ήταν και πόσο μόνα ένιωθαν η μία μακριά από την άλλη και γι' αυτό τους έκανε ένα δώρο αγάπης! Η Μαίρη κατάφερε τον Απρίλιο, τέσσερις μέρες μετά τα γενέθλιά της, να φτάσει στη Λεπτοκαρυά συνοδευόμενη από τη γιαγιά και τη μεγαλύτερη αδελφή της. Η Κωνσταντίνα και η οικογένειά της τους υποδέχθηκαν με «ανοιχτές αγκάλες». Οι νεαρές κοπελίτσες πέρασαν ένα υπέροχο διήμερο η μία κοντά στην άλλη! Η Μαίρη γνώρισε τη νυχτερινή ζωή του χωριού και η Κωνσταντίνα για να της ευχηθεί για τα γενέθλιά της, της έφτιαξε ένα γλυκό, μια τούρτα γενεθλίων. Αγαπιόντουσαν τόσο πολύ.... Η μία ήταν για την άλλη. Είχαν γίνει «ένα» και φυσικά δεν άφηναν το καλοκαίρι να περάσει έτσι.... χωρίς μια συναρπαστική συνάντηση! Δεν ήξεραν όμως ότι θα ήταν και η τελευταία τους....

Σκαρφίστηκαν λοιπόν ένα σχέδιο. Δύσκολο θα έλεγα, αλλά η θέλησή τους ήταν αρκετά μεγάλη, ώστε να πραγματοποιηθεί. Έτσι κι έγινε... για ακόμη μια φορά ικανοποίησαν το «θέλω» τους! Η Κωνσταντίνα θα κατέφθανε στο σπίτι της Μαίρης με τη συνοδεία της γιαγιάς και του παππού της. Η αγαπημένη φίλη της και η οικογένειά της, τους υποδέχτηκαν γεμάτοι χαρά κι αγάπη. Τα ψώνια, τα δώρα στα πολυκαταστήματα της πόλης, οι νέες γνωριμίες που έκανε η Κωνσταντίνα γέμιζαν την ψυχή της, κάτι που ήθελε πολύ η Μαίρη να πετύχει για να την ευχαριστήσει για όλα όσα έχει κάνει για εκείνη. Αντίθετα, όμως, δεν ήταν όλα ρόδινα. Άρχισαν κάποιες διαφωνίες και μικροτσακωμοί που προβλημάτισαν τις φίλες. Ο χρόνος της Κωνσταντίνας στην πόλη εξαντλήθηκε. Κι όμως, σε καμιά περίπτωση δεν θα άφηνε την λατρεμένη φίλη της πίσω στη μελαγχολική και άπληστη μεγαλούπολη μακριά από εκείνη. Γι' αυτό και την πήρε μαζί της, ώστε να παραθερίσουν μαζί κάποιες μέρες στην πανέμορφη Λεπτοκαρυά.

Το τέλος της γλυκιάς περιπέτειας κοντεύει...

Μέσα Ιουλίου η Μαίρη καταφτάνει στο χωριό, φιλοξενούμενη από τη φίλη της. Οι γονείς της Κωνσταντίνας καλωσόρισαν την Μαίρη και χάρηκαν πολύ για τη διαμονή της στο σπίτι τους. Γεμάτες ψώνια και θετική ενέργεια προσπαθούν να το χαρούν με την ψυχή τους, όμως οι συνεχείς κόντρες τις εμποδίζουν. Η παραμονή τους δεν ήταν όπως την περίμεναν. Οι μέρες λιγοστεύουν κι εκείνες λογομαχούν όλο και περισσότερο. Θεωρητικά η μία είναι κοντά στην άλλη, πρακτικά έχουν αρχίσει και χάνονται... Τα κορίτσια έχουν αρχίσει να κάνουν αρνητικές σκέψεις «Καλύτερα μακριά κι αγαπημένες», «Δεν είσαι αυτό που δείχνεις», «Δεν ήξερα ότι τελικά είσαι τέτοιος άνθρωπος». Αυτό που κυριαρχεί πια είναι μόνο οι τσακωμοί.

Το τέλος της δυνατής φιλίας έφτασε. Το ζωνρό έγινε καταθλιπτικό, η χαρά στενοχώρια και ο ενθουσιασμός ανούσια ύπαρξη. Πίστευαν ότι είχαν εφοδιαστεί αρκετή αγάπη ώστε να μην αποχωριστούν... κι όμως καμιά δεν υπολόγισε την αληθινή φιλία. Άφησαν να χαθεί έτσι απλά η αδελφική τους αγάπη, χωρίς η μια να υποστηρίξει την παρουσία της άλλης. Πίστευαν ότι η συνύπαρξη δύο ξεχωριστών ανθρώπων με διαφορετικές κουλτούρες ήταν εύκολη. Οι δύο φίλες δεν σεβάστηκαν ούτε νοιάστηκαν για τις ιδιαίτερες παραξενιές και τα ιδιόμορφα χαρακτηριστικά που είχε η καθεμιά. Θεώρησαν ότι η εικονική αγάπη δεν διαφέρει από την πραγματική. Έκαναν λάθος. Η ζωή δεν είναι μια οθόνη, ένα απλό facebook. Άλλο να ζεις κι άλλο να συνομιλείς. Η ζωή έχει συναισθήματα και ψυχή...

Οι μέρες τελείωσαν και η Μαίρη έφτασε εκεί που ανήκει. Σ' αυτή την άπληστη και μελαγχολική πόλη. Η στενή επαφή της με την Κωνσταντίνα δεν είναι πλέον ούτε τυπική... Η Κωνσταντίνα άπρακτη και μόνη κλείνεται στο δωμάτιό της. Το μόνο που της έμεινε είναι οι αναμνήσεις και αυτό το μίζερο, μοναχικό και αθόρυβο χωριό μαζί με την καθημερινότητά του.

Η μοναξιά κυριαρχεί στις καρδούλες τους. Οι δύο φίλες κάνουν σκέψεις... «Όλο αυτό ήταν μια περιπέτεια, ένα όνειρο ή ένας εφιάλτης; Τι έκαναν λάθος; Ο πόνος με τον καιρό απαλύνεται. Πλέον η μόνη ανάμνηση είναι τα χαμόγελά τους στις φωτογραφίες...

Κι αυτό που ένιωσα ως τρίτο πρόσωπο απ' αυτή τη γλυκιά περιπέτεια είναι ένας άδοξος αποχωρισμός. Γιατί να αποχωριστούμε ένα αγαπημένο μας πρόσωπο, κάτι που γεμίζει τη ζωή μας και την κάνει πολύτιμη; Οι δύο «ομορφούλες» αγαπήθηκαν πραγματικά. Ήταν κι οι δύο δοτικές στη φιλία τους. Τόσο καιρό συμμετείχαν στον αγώνα του «εμείς» κι όχι του «εγώ», δίνοντας η μία αξία στην ύπαρξη της άλλης. Μα τι κρίμα! Καμιά δεν άντεξε τα ελαττώματα της άλλης, που αυτές άλλωστε ήταν και οι μόνες διαφορές τους. Ίσως επέλεξαν να διώξουν την αγάπη, γιατί δεν άντεχαν τον αγώνα που αυτή συνεπάγεται. Ίσως όμως αυτό το τέλος επιβλήθηκε από εξωτερικές καταστάσεις και επιρροές. Ένα γιατί έμεινε απ' όλη αυτή την ιστορία, που πάντα θα υπάρχει στο βάθος της καρδιάς τους...

Τώρα τα δύο κορίτσια ζουν και πάλι με τον τρόπο που έχουν μάθει να επιβιώνουν στη ζωή, φέροντας στο μυαλό τις ευχάριστες και μοναδικές στιγμές που ζήσανε μαζί. Μπορεί πλέον να μην μιλάνε και να μην βλέπονται, να μην κάνουν όνειρα μαζί.... τα δικά τους όμως τα πραγματοποίησαν και αυτό το θεωρώ μεγάλη επιτυχία.

Τελικά για να γνωρίσεις καλά κάποιον, πρέπει πρώτα να τον ζήσεις....